

De bijzondere commissie, ingesteld voor het onderzoek van het onderhavige wetsontwerp, heeft de eer daaromtrent als volgt te rapporteren.

Voordat de commissie overging tot het opmaken van dit voorlopig verslag heeft zij door middel van een bericht in de *Staatscourant* van 5 maart 1971, nr. 45, bekend gemaakt, dat zij gaarne schriftelijk het standpunt zou willen vernemen van allen die daartoe de behoeften gevoelen.

Van de toegezonden stukken heeft de commissie dankbaar kennis genomen.

In de commissie werd van alle zijden vreugde uitgesproken, dat nu eindelijk, na lang aandringen vanuit de Kamer, een wetsontwerp is ingediend, dat regelen geeft voor het aan banden leggen van hinderlijk agressieve verkoopmethoden.

Alternatieve uitgangspunten

Vele leden brachten hierna allereerst naar voren, dat in de memorie van toelichting geen duidelijk antwoord is te vinden op de vraag die in de discussies, zowel in als buiten de Kamer, veelvuldig is opgeworpen, of een algemeen verbod van colportage niet wel zo eenvoudig zou zijn als een wet met een heleboel regels die vrij veel inzicht en kennis verlangt van de consument en die aan een zekere omslachtigheid en ingewikkeldheid niet kan ontkomen.

Welke bezwaren zijn er eigenlijk tegen een verbod van colportage in de ruimste zin van het woord? De bewindslieden geven geen andere argumentatie dan de S.E.R. in zijn rapport van 14 juni 1968, nl. dat deze wijze van verkoop niet zonder meer als onnuttig of onwenselijk kan worden bestempeld (memorie van toelichting, blz. 12, rechterkolom). Vinden de bewindslieden niet dat verkoop door middel van colportage praktisch overbodig is, omdat vrijwel alle langs die weg aangeboden goederen en diensten voor wie er behoefte aan heeft, ruimschoots verkrijgbaar zijn zonder dat ermee wordt gecolporteerd? Als colportage een voor de consument overbodige vorm van distributie is, wat is dan nog de nuttigheid ervan? En wat is de wenselijkheid als blijkt, zoals de bewindslieden terecht uitvoerig betogen, dat colportage nogals eens gepaard gaat met minder faire verkoopmethoden?

Uiteraard kan men de begrippen nuttigheid en wenselijkheid ook beschouwen vanuit het gezichtspunt van de distribuanten. Maar is dan, aangezien colportage toch niet de voor hen enige methode van verkoop is en alle andere methoden openstaan, een algemeen verbod – met uitzondering voor die branches waarvoor de nuttigheid en wenselijkheid ook voor de consument is aangetoond (zo die al bestaan) – zoveel ingrijpender dan de uitvoerige regels die krachtens andere wetten bestaan?

Deze leden zouden graag een nadere uiteenzetting van de bewindslieden willen hebben waarom zij een verbod, zo nodig met uitzonderingen, ongewenst achten.

Verscheidene leden merkten op dat het wetsontwerp een onderdeel regelt van wat bekend staat als ordelijk economisch verkeer, in welke materie vaak belangen van de consumenten en het bedrijfsleven verenigd zijn.

Zij herinnerden er aan dat van hun zijde reeds jarenlang herhaaldelijk is aangedrongen op grote activiteit van Regering

en adviesinstanties (S.E.R.) bij het tot stand brengen van een allesomvattende wettelijke regeling ter bevordering van het ordelijk economisch verkeer. Als onderdeel van een dergelijke regeling noemden zij de bestrijding van misleidende reclame.

Deze leden betreuren het, dat, zoals zij al eerder opmerkten, de Regering niet snel genoeg een op dit geheel betrekking hebbend advies bij de S.E.R. heeft gevraagd en dat dientengevolge een op een bepaald onderdeel betrekking hebbend wetsontwerp hier ter tafel ligt, dat de kenmerken draagt van deze huns inziens te beperkte visie op dit probleem als geheel. Deze methode, het op een onderdeel van de omvangrijke materie ingrijpen zonder een algemene visie op het totale probleem van het ordelijk economisch verkeer, leidt tot moeilijke juridische constructies, afbakeningen en wensen tot uitbreiding van werkingsdoel en -terrein, zoals deze in adressen de Kamer hebben bereikt.

Deze leden hebben met hun inleidende beschouwingen bewust het vraagstuk van regelingen in het algemeen, die de consument en zijn/haar organisaties terecht in de tegenwoordige tijd interesseren en die ten behoeve van deze consumenten tot stand kunnen worden gebracht, op een breed vlak willen aansnijden. Dit betekent echter niet, dat zij afwijzend staan tegenover dit wetsontwerp, waarmee zij zich globaal wel kunnen verenigen. Zij blijven echter het gevaar zien, dat door het tot stand brengen van deze regeling met alle moeilijkheden van dien, die uit het navolgende nog zullen blijken, de mogelijkheden om op een veel breder terrein in te grijpen worden verminderd c.q. voor de naaste toekomst worden afgesloten. Mogelijkheden, waarop tevens de nadere adviesaanvraag van de Regering aan de S.E.R. betrekking heeft. Hoewel zij in het kader van het voorgaande eigenlijk liever het op de gehele materie betrekking hebbend advies zouden hebben afgewacht, alvorens een definitief oordeel over dit wetsontwerp te geven, realiseren zij zich, dat door de huns inziens verkeerd gekozen procedure door de Regering op die wijze een regeling van de colportage, die gezien de feiten die de Kamer ter kennis zijn gebracht als urgent moet worden beschouwd, weer onaanvaardbaar lang zou worden opgeschoven. Daarom werken zij, met behoud overigens van hun eerdergenoemde bezwaren, gaarne mede aan dit voorlopig verslag, ten einde op dit beperkte terrein een naar hun mening gewenste regeling tot stand te brengen.

Constaterend dat het wetsontwerp geen verbod van colportage inhoudt, maar regelen geeft die de colportage aan banden moeten leggen, zeiden dezelfde leden dat een goede voorlichting over deze regelen van groot belang is. Het voorlichten over de bepalingen die gelden ten aanzien van een contract dat op grond van colportage tot stand is gekomen is niet in exacte voorschriften vast te leggen; naar de mening van deze leden ligt hier een belangrijke taak voor het betrokken bedrijfsleven en voor de consumentenorganisaties.

Het advies van de Sociaal-Economische Raad

Het verheugde vele leden dat de in het wetsontwerp voorgestelde regels een aanzienlijke betere bescherming verlenen dan die welke werden voorgesteld in het advies van de S.E.R. van 14 juni 1968. Wel bleven zij het betreuren dat het na de indiening van het S.E.R.-advies (waar ook al lang aan gewerkt was) nog twee en een half jaar heeft geduurd eer het wetsontwerp werd ingediend.

Vele andere leden deelden de mening van de bewindslieden dat het een vrij ingewikkelde materie is, en zien als bewijs hiervoor, dat ook de S.E.R. er niet helemaal is uitgekomen. Dat de bewindslieden tot een andere opzet zijn gekomen dan de S.E.R. achtten deze leden juist. Zij zijn eveneens van mening, dat de door de S.E.R. voorgestelde regeling eenvoudig van opzet was, doch een afwijking van ons rechtsbestel zou betekenen. Het stelsel, zoals thans door de bewindslieden wordt voorgesteld, heeft de volledige instemming van de Consumentenbond en het Consumenten Contact Orgaan, zij het dat men nog wel enkele opmerkingen heeft waarop nog zal worden ingegaan.

Het was de commissie opgevallen dat de S.E.R. en de bewindslieden in feite geen enkele poging hebben gedaan om de omvang van misbruiken bij colportage nader te definiëren, laat staan te kwantificeren. Uit enkele korte, vrijwel gelijk-luidende alinea's, respectievelijk op blz. 25, linkerkolom, en blz. 11, wordt de conclusie getrokken dat zich een euvel voordoet, en dat het bestreden moet worden. Ook wordt opgemerkt dat juist de zwakste groepen in onze samenleving de dupe worden van agressieve verkoopmethoden.

Verschillende leden zeiden dat juist als gevolg van een toenemend aantal klachten over de toepassing van de zogenaamde agressieve methoden bij de verkoop buiten de normale verkooppunten de Minister van Economische Zaken reeds op 1 november 1966 aan de S.E.R. advies gevraagd heeft over de wenselijkheid van een wettelijke regeling ter bestrijding van deze praktijken. Had het dan niet voor de hand gelegen, nu het wetsontwerp eerst ruim 4 jaar na deze adviesaanvraag wordt ingediend, in de memorie van toelichting aan te geven hoe de ontwikkeling sedertdien is geweest?

Kan alsnog over de jaren 1967 t/m 1970 een overzicht worden gegeven van het aantal klachten en de aard van deze klachten die daar bij het Departement van Economische Zaken en bij de consumentenorganisaties zijn ontvangen?

Verschillende andere leden, bij wie soortgelijke vragen waren opgekomen, herinnerden aan de meldingsactie van het Consumenten Contactorgaan in 1965, waarbij in enkele maanden 1784 op juistheid gecontroleerde gevallen van colportagebedrog binnenkwamen.

In dit verband zouden verschillende leden het eveneens op prijs stellen, wanneer een verduidelijking kan worden gegeven op de opmerking in de memorie van toelichting, dat colportage het meest wordt toegepast op de sociaal zwakkeren uit de samenleving. Wordt hiermede bedoeld in economisch opzicht of anderszins? Het S.E.R.-advies spreekt over slachtoffers in de kringen van de economisch zwakkere consumenten of van hen, die om welke reden dan ook weinig weerstand weten te bieden aan bepaalde verkoopmethoden.

Met name in de laatste jaren wordt in de diverse persmedia, waaronder met name de bladen van de vrouwenorganisaties en van de consumentenorganisaties, alsmede via radio en t.v. regelmatig gewaarschuwd tegen agressieve verkoopmethoden.

Is de invloed hiervan naar twee zijden (colporteurs en consumenten) merkbaar?

Kan ook worden aangegeven in hoeverre sedert 1968 door betere voorlichting en door de hulp van de consumentenorganisaties in bepaalde gevallen van toepassing van agressieve verkoopmethoden méér gebruik is gemaakt van de bestaande mogelijkheden ter bescherming van de consument, zoals in de memorie van toelichting wordt gesteld. Om welke gevallen gaat het hier?

Verschillende andere leden voegden daar de vraag aan toe of het verschijnsel van de agressieve verkoopmethoden een tendens tot vermindering vertoont, mede onder invloed van diverse persmedia, radio en t.v. Valt wellicht ook over de aard van de gebruikte methoden een kentering te constateren of is het verschijnsel in z'n kwaadaardigheid even hardnekkig?

In het advies van de S.E.R. van 14 juni 1968 wordt m.b.t. de malafide colportage voorts deze tendens gesignaleerd: „dat de praktijk uitwijst, dat in feite slechts een betrekkelijk gering aantal handelaren zich aan onbehoorlijk gedrag schuldig maakt” (blz. 27, linkerkolom, 1ste alinea). Heeft deze tendens zich de laatste jaren voortgezet?

Wanneer dit metterdaad het geval zou zijn, dan lijkt, aldus verschillende leden, het stelsel van „verbod bij gebleken ongeschiktheid”, waarvoor de S.E.R. opteert, bepaald niet onaantrekkelijk vanuit het oogmerk, dat het bonafide ondernemers ongemoeid laat, weinig controle vereist en derhalve de administratieve rompslomp tot een minimum beperkt.

De bewindslieden wijzen het voorstel van de S.E.R. evenwel af op grond van over het algemeen wel door deze leden als juist te aanvaarden argumenten, waarbij echter de hiervoor gesignaleerde moeilijkheid overkort blijft bestaan. Het treffen

van de juiste maatregelen voor een niet nauwkeurig vast te stellen, weliswaar kwalijk verschijnsel blijft een aanvechtbare zaak.

De leden hier aan het woord, merkten samen met verschillende andere leden op dat het voorgestelde systeem in vergelijking met wat de S.E.R. voorstond zeer zeker tot extra administratieve inspanning van zowel de overheid als het bedrijfsleven zal leiden, en waarschijnlijk een grotere uitbreiding van het ambtelijke apparaat noodzakelijk zal maken.

Voor de beoordeling van de vraag of dit wenselijk is achten deze leden het toch van belang, dat zijn nog eens een hoeveelheid feitelijke informatie ontvangen over de geschatte kosten, verbonden aan de uitvoering van de voorgestelde regelingen (bij overheid en bedrijfsleven), zowel in het eerste jaar als op termijn.

Hoewel de argumentatie, welke in de memorie van toelichting wordt gebezigd ter verklaring van het niet overnemen van het standpunt van de S.E.R. ten aanzien van de afkoelingsperiode en te volstaan met het verbod van colporteren bij gebreken ongeschiktheid, naar de mening van verschillende andere leden bepaald plausible aspecten bezit, achtten zij deze toch niet geheel overtuigend. Zij kwamen daar nog nader op terug.

Intussen is de S.E.R., zo vervolgden zij hun betoog, op grond van het hem ter beschikking gekomen feitenmateriaal tot de slotsom gekomen, dat de huidige wetgeving zowel van administratieve, civielrechtelijke als strafrechtelijke aard, onvoldoende mogelijkheden tot bescherming van de consument biedt. Bovendien wordt door de consument van deze beperkte mogelijkheden nog onvoldoende gebruik gemaakt. In de memorie van toelichting wordt daaraan de opmerking verbonden, dat door betere voorlichting en door hulp van consumentenorganisaties in bepaalde gevallen wellicht een verbetering zou kunnen intreden.

Willen de bewindslieden deze opmerkingen nader preciseren? Denken zij hierbij ook aan de inschakeling van andere maatschappelijke organisaties zoals de Kamers van Koophandel? Menen zij in dit verband, dat de consumentenorganisaties dan een duidelijker omschreven functie in ons maatschappelijk bestel moeten innemen? Zo ja, zijn zij in dat geval bereid hiervoor extra middelen te verschaffen, of leggen zij intengendeel het accent op het particuliere initiatief?

Voor deze leden leek de gedachte van een verdere inschakeling van de Kamers van Koophandel of gemeenten ten behoeve van het ontvangen van klachten en de afwerking daarvan, van grote betekenis.

Gezien het feit, dat contracten in de huidige maatschappij in toenemende mate worden afgesloten, lijkt een zekere mate van hulp en bijstand op dit gebied niet ongewenst. In eerste instantie zou dit bij wijze van proef in een wat grotere gemeente kunnen worden gerealiseerd. Men kan hier ook denken aan het verlenen van bepaalde bevoegdheden, welke bij een bemiddelingsfunctie van de Kamers van Koophandel zinvol kan zijn.

Ondanks een eventuele uitbouw en hulp achten de bewindslieden (met de S.E.R.) het onwaarschijnlijk, dat daarmee een afdoende bestrijding van het misbruik kan worden verkregen. De hier aan het woord zijnde leden zouden er echter gaarne de aandacht op willen vestigen, dat ook in het onderhavige voorstel van de consument een flinke mate van initiatief wordt verlangd, wanneer deze het niet met de totstandkoming van het contract eens is.

De bewindslieden zullen er niet aan kunnen ontkomen ook bij invoering van deze nieuwe (beschermings)maatregelen „meer voor de consument te doen” op het terrein van voorlichting en bemiddeling, aldus deze leden.

De wet op het afbetalingsstelsel 1961

Aangezien het ontwerp ook een algehele herziening van de Wet op het Afbetalingsstelsel 1961 voorstelt, vroeg de commissie of het juist is, dat hieromtrent geen advies is gevraagd

van de organisatie van afbetalingsleveranciers en wat hiervoor dan de redenen zijn geweest.

In het algemeen zouden vele leden willen stellen, dat de voorgestelde regeling vrij stringent is en daardoor de mogelijkheid uiteraard niet is uitgesloten, dat de normale bedrijfsuitoefening van de bona fide colportagebedrijven aan sterke banden wordt gelegd. Zou een bepaalde vrijstelling hiervoor een oplossing kunnen bieden?

Verschillende leden deelden de visie van zowel de bewindslieden als van de S.E.R., dat de regelingen voor leveranciers en colporteurs uit de Wet op het Afbetalingsstelsel 1961 geen basis kunnen vormen voor een meer algemene bestrijding van agressieve verkoopmethoden.

Naar hun mening wordt echter onvoldoende aangetoond, waarom de afbetalingscolporteurs thans uit deze wet moeten worden gelicht en met de contantcolporteurs moeten worden overgebracht naar het thans besproken wetsontwerp. De argumenten hiervoor zijn in de memorie van toelichting weinig duidelijk. Willen de bewindslieden nog eens uitleggen, waarom niet is gekozen voor een uitbreiding van de Wet op het Afbetalingsstelsel 1961 en onder meer inbouw van die maatregelen, waardoor naleving van deze wet kan worden gewaarborgd?

Verschillende andere leden gingen hier dieper op in. Naar aanleiding van de opmerkingen in de memorie van toelichting, gewijd aan de werking van de Wet op het Afbetalingsstelsel 1961, zouden zij gaarne vernemen, hoeveel zelfstandige colporteurs in Amsterdam en Rotterdam zijn gevestigd. Voorts zouden zij daarbij gaarne vernemen in hoeverre bij het niet-nakomen van de vergunningsplicht in de praktijk onderscheid kan worden gemaakt tussen ondernemingen die colporteurs in dienst hebben en zelfstandige colporteurs. Hoewel het zonder vergunning optreden als colporteur verboden is en ex artikel 49, lid 2, een overtreding oplevert en naar zij aannemen met een boete bestraft kan worden, kregen deze leden niet de indruk, dat van deze mogelijkheid tot controle veel gebruik gemaakt wordt. Zij verzochten daarover inlichtingen. Bestaat voor die feiten een verklaring?

Voorts bevreemdt hen de opmerking „van de zijde van de consumenten blijkt zeer sporadisch geklaagd te worden over de activiteiten van de colporteurs” (blz. 12, linkerkolom). Be-doelen de bewindslieden hier te zeggen, dat er in het algemeen weinig wordt geklaagd bij de geconsulteerde gemeenten of bedoelt men hier een onderscheid te maken tussen de activiteiten van de colporteurs en de afgesloten contracten?

Hoewel voor dezelfde leden geenszins op voorhand vaststond, dat een mogelijke versterking van de Wet op het Afbetalingsstelsel via straffere sancties en een verbeterde controle niet reeds een verbetering van haar werking te zien zou geven, bij hen de vraag of de weg, die de bewindslieden hebben gekozen, nl. een gelijktrekken van de positie van de afbetalingscolporteur en de contantcolporteur via een nieuwe wet, de juiste is. De S.E.R. stelt in haar advies dat van uitbreiding van de Wet op het afbetalingsstelsel tot niet-afbetalingstransacties niet te veel mag worden verwacht. Voorts deelt de raad mee, dat een dergelijke invoeging niet past in de aard en de opzet van deze wet. Daarbij sluiten de bewindslieden zich zonder veel argumentatie aan. Willen de bewindslieden eveneens aangeven waarom een uitbreiding van de Wet op het Afbetalingsstelsel – wellicht met enkele punten uit het vooronsliggende wetsontwerp – hen minder aantrekkelijk voorkomt dan uitbreiding van de wetgeving via een nieuwe wet?

Deze leden dachten bij uitbreiding in eerste aanleg o.a. aan straffere sancties op het zonder vergunning colporteren, nietigheid van de overeenkomst indien afgesloten door een colporteur zonder vergunning, en een afkoelingsperiode. Het is voor hen nl. zeer de vraag of het verstandig is de gemeentebesturen niet meer te belasten met het verstrekken van vergunningen. De controle wordt aan hen onttrokken, terwijl in feite de controlemogelijkheden veel gemakkelijker zijn. Ook moet men wel bedenken, dat een consument, indien hij een klacht heeft, zich veel gemakkelijker wendt tot het gemeentehuis dan welke andere instantie ook.

In hoeverre denken de bewindslieden via de Economische Controledienst effectiever te kunnen optreden? Ook het feit, dat het veelal de gemeentelijke diensten van sociale zaken zijn, welke de moeilijkheden moeten oplossen van gezinnen, die door de (afbetalings)colportage in financiële zorgen zijn geraakt, zal de gemeenten een extra impuls geven tot het uitoefenen van werkelijk effectieve controle.

Een verbod bij gebleken ongeschiktheid

Het stelsel van verbod bij gebleken ongeschiktheid, door de S.E.R. voorgesteld en door de bewindslieden gezien als een regeling, die door haar eenvoud aantrekkelijke aspecten heeft, wordt niettemin in het wetsontwerp volledig afgewezen. Als het grote bezwaar wordt aangevoerd, dat de rechtsfiguur van het individuele verbod in de Nederlandse wetgeving zeer ongebruikelijk is.

Verschillende leden erkenden dit bezwaar en zouden de indieners van het wetsontwerp hierin willen volgen wanneer het mogelijk zou zijn geweest – met vermindering van dit bezwaar – een even eenvoudige regeling te ontwerpen. Nu dit niet direct het geval is, stellen deze leden het op prijs wanneer de indieners op deze materie nog eens wat dieper zouden willen ingaan. Zo rijst de vraag of de bedoelde rechtsfiguur nergens in ons Nederlands recht voorkomt; de term „zeer ongebruikelijk” sluit namelijk niet elk gebruik uit. Een nadere toelichting aan de hand van de genoemde Prijzenwet zou eveneens worden gewaardeerd.

Zich in beginsel akkoord verklarend met de afwijzing van het S.E.R.-advies op dit punt sloten verschillende andere leden zich toch aan bij de juist gemaakte opmerkingen. Zij zouden voorts gaarne een opgaaf ontvangen van de bestaande literatuur over deze rechtsfiguur. Door wie zijn tijdens de parlementaire behandeling van de Prijzenwet, waarnaar de memorie van toelichting verwijst, bezwaren tegen deze rechtsfiguur naar voren gebracht? Moet voorts uit de formulering in de memorie van toelichting worden afgeleid, dat de bewindslieden onder alle omstandigheden tegenstander zijn van bedoelde rechtsfiguur? Zo neen, welke normen willen zij dan hanteren om aan te geven wanneer de rechtsfiguur wel aanvaardbaar is en welke normen hebben zij in concreto bij dit wetsontwerp gehanteerd?

Het begrip „colportage”

De vraag wat er wel en wat er niet begrepen moet worden onder het begrip colportage voor wat betreft de toepassing van de colportagewet gaf aanleiding tot de volgende beschouwingen.

Met de bewindslieden waren vele leden van oordeel, dat het begrip colportage meer omvat dan alleen maar het persoonlijk bezoeken aan huis. Zij stemden dan ook gaarne in met de ruime omschrijving die in artikel 1 is gegeven. Het kwam hun voor dat hiermee de algemeen bekende methoden van colportageverkoop op beurzen, tijdens bustochten en bioscoopvoorstellingen of andere voor dat doel georganiseerde uitjes wel onder de werkingssfeer van de wet worden gebracht. Zij vragen zich echter af of dit ook geldt voor de vrij recente methode van partyverkoop. Deze strekt ertoe consumenten, vrijwel altijd huisvrouwen, in een privéwoning op bezoek te vragen met het – overigens niet altijd bij de uitnodiging vermelde – doel hen te bewegen tot de aankoop van goederen, veelal huishoudelijke artikelen en/of cosmetica. De vraag rijst te meer omdat de colporteurs op zulke huisvrouwenfeestjes in de regel geen mensen zijn die de colportage uitoefenen als beroep of bedrijf, maar huisvrouwen die er een aantrekkelijke bijverdienste in zien of een mogelijkheid om zelf de goederen die zij verkopen gratis te krijgen. Vormen de woorden „in de uitoefening van een beroep of bedrijf” in artikel 1 wellicht een belemmering voor het onder de werkingssfeer van de wet brengen van zulke activiteiten? Zo ja, ware dan niet de voorkeur te geven aan een andere redactie? Verscheidene en verschillende andere leden sloten zich hierbij aan.

Vele andere leden voegden hieraan toe dat de consumentenorganisaties in hun schrijven aan de bijzondere commissie de volgende gevallen opsommen: 1. huis-aan-huisverkoop; 2. partyverkoop (gecombineerde huis-aan-huisverkoop; 3. verkoop tijdens bustochten enz.; 4. verkoop op beurzen, een en ander weer onderverdeeld in diverse vormen. Onderschrijven de bewindslieden deze opsomming?

Verschillende leden hadden er behoefte aan meer inzicht te verkrijgen in wat onder andere vormen van verkoop, die niet als normale verkoop in winkels of in de uitoefening van markt- of straathandel worden beschouwd, wordt verstaan. Een min of meer uitputtende opsomming kan op zich zelf reeds preventief werken en de ogen openen voor colportagemethoden, die nog niet als zodanig door iedereen zijn herkend.

Verder rees bij vele leden de vraag of ook organisaties en personen die ten behoeve van charitatieve activiteiten leuren met goederen, waarbij ook wel methoden worden gebruikt waaraan de wet paal en perk wil stellen, onder het tweede lid van artikel 1 vallen.

Te vrezen valt dat door de werking van de wet naar alternatieve mogelijkheden wordt gezocht welke niet onder de omschrijving vallen. Wat denken de bewindslieden in dit verband van de vrees van de Consumentenbond en het Consumenten Contact Orgaan dat het verkopen door „ongevraagd toezenden van goederen” een grote vlucht zal nemen?

Verscheidene leden merkten op dat, hoewel het euvel van de „inertia-selling”: toezending van b.v. boeken, waaraan men zonder erom gevraagd te hebben bij niet-terugzending „vastzit”, huns inziens niet onder de wet valt, een regeling ter zake grote urgentie verdient. Dit is nu een voorbeeld van een vorm van verkoop, duidelijk strijdig met een ordelijk economisch verkeer, die in een allesomvattende regeling had moeten zijn begrepen.

Uit de memorie van toelichting (blz. 13) maakten vele leden nog op, dat de bewindslieden bevreesd zijn het doel voorbij te schieten en dat zij willen voorkomen, dat de normale aanhuisbezorging van alledaagse artikelen zoals levensmiddelen en de venthandel gelijk gesteld zouden worden met colportage. Uiteraard is dat niet de bedoeling van de wet. Ligt het dan echter niet meer voor de hand te zoeken naar een formulering waarbij venthandel en huis-aan-huisbezorging worden uitgesloten van het begrip colportage?

Van meerdere zijden uit de commissie werd opgemerkt, dat niet geheel duidelijk is geworden in hoeverre de voorgestelde regeling ook van toepassing zal zijn op het verzekeringsbedrijf in het algemeen. De in dit bedrijf optredende bemiddelaar lijkt immers weinig overeenstemming te hebben met de figuur en de werkwijze van de colporteur. De Wet Assurantiebemiddeling biedt bovendien goede waarborgen om agressieve verkoopmethoden tegen te gaan. Het te verkopen produkt is bovendien van geheel andere aard dan de produkten, die doorgaans via colporteurs worden aangeboden. Kortom, de vrees is gerechtvaardigd, dat de mogelijkheden voor toepassing hier gering zijn. (Zie de artikelen 5 en 9 van de Wet Assurantiebemiddeling.) Willen de bewindslieden hun visie op dit vraagstuk nog eens geven?

Verscheidene leden hoopten dat de Regering, mede op grond van het feit dat de praktijk bij verzekeringscontracten reeds waarborgen tegen overijling inhoudt, en omdat dublures in regelingen moeten worden vermeden, uitdrukkelijk zal verklaren dat de verzekeringscolportage in elk geval wordt uitgesloten van de werking van de colportagewet.

De voorgestelde publiekrechtelijke regeling betreffende colportage

Registratiestelsel

Met enige verwondering hadden verschillende leden geconstateerd, dat de bewindslieden willen volstaan met een registratiestelsel. Deze leden zien voornamelijk meer in een vergunningstelsel, waarbij burgemeester en wethouders de vergunning verstrekken.

Het gaat in dit wetsontwerp immers om de bescherming van de consument tegen agressieve verkoopmethoden. Deze dient dan ook eventuele klachten op gemakkelijke wijze te kunnen spuien. Naar het oordeel van deze leden staan de gemeentelijke instanties thans nog het dichtst bij de consumenten. Bovendien lijkt op deze wijze de controle gemakkelijker.

Met verwijzing naar eerder gemaakte opmerkingen kan worden gesteld, dat de betrekkelijk kleine groep van malafide handelaren dan beter onder controle kan worden gekregen.

De bewindslieden lichten hun voorkeur voor de Kamers van Koophandel en Fabrieken boven die van de gemeentelijke organen of van één centrale instantie niet of nauwelijks toe. Zijn zij in het licht van de gemaakte opmerkingen bereid dit alsnog te doen?

In het gekozen systeem wordt voorts volstaan met het aan-geven van enkele objectieve eisen, waaraan voor inschrijving moet worden volstaan. De eis van geschiktheid, zoals deze in de Wet op het Afbetalingsstelsel 1961 voorkomt, wordt hierbij niet gehanteerd. Is het metterdaad zo moeilijk objectieve criteria voor het beroep van colporteur vast te leggen?

Dat het inschrijvingsbewijs desverlangd kan en niet móet worden getoond (memorie van toelichting, blz. 13, linker-kolom) leek verschillende leden eveneens een verzwakking.

Verskillende andere leden konden zich verenigen met het continueren van de verplichting tot registratie zoals ook de Wet op het Afbetalingsstelsel kent. Aangezien hun voorkeur vooralsnog uitging naar het handhaven van een vergunningenstelsel zal het duidelijk zijn dat zij het verstrekken van het inschrijvingsbewijs – zonder verplichting dit op verzoek te tonen – overbodig achten en een onnodige nieuwe belasting van de Kamers van Koophandel. Een vergunningbewijs achten zij voldoende. Dit bewijs dient op verzoek verplicht te worden getoond, zowel aan de consument als aan controle-rende instanties.

De voorgestelde regeling betekent volgens deze leden op zich zelf geen verbetering, aangezien het met dit systeem van registratie en de eisen waaraan men moest voldoen, nog gemakkelijker wordt als colporteur op te treden. Met een vergunning van burgemeester en wethouders kan het gemeentebestuur daarentegen zelf actief optreden tegen colporteurs (in spe), die niet aan zekere eisen voldoen. Verder kan de gemeente de vergunning intrekken, wanneer er in feite sprake is van onbehoorlijk gedrag dat kan blijken uit de klachten, die door de consumenten worden ingediend. Het voordeel is, dat er weinig controle nodig is, alsmede de preventieve werking die van de verplichte vergunning uitgaat.

Voor het overige konden deze leden zich zeer wel vinden in de voorgestelde regelingen betreffende de registratie. Bij dit alles moet wel worden bedacht, dat het de consument, die er ondanks alle bescherming „ingetippeld” is, niet zozeer om de positie van de colporteur gaat, die dan zeer waarschijnlijk niet meer kan worden achterhaald, maar om de inhoud en vooral de geldigheid van het contract.

Vele leden gaven nog te kennen, dat zij het juist achtten dat op grond van de onderhavige wettelijke regeling aan ingeschreven colporteurs een bewijs zal worden verstrekt, dat zij desverlangd aan de door hen benaderde afnemers kunnen tonen. Deze leden zijn van oordeel dat een dergelijk bewijs niet alleen de gegevens van de colporteur en van de onderneming dient te bevatten maar ook van een pasfoto van de colporteur dient te zijn voorzien, ten einde de mogelijkheden van misleiding tot een minimum te beperken. In dit verband rijst de vraag, of bepalingen ten aanzien van de legitimatie niet moeten worden uitgebreid tot alle vormen van colportage en bovendien tot andere vormen van huis-aan-huis bezoek, welke een eenmalig karakter dragen. Te denken ware aan enquêteurs of personen die zich als zodanig voordoen en bewerken op te treden namens overheidsinstanties, wetenschappelijke instituten of liefdadigheidsinstellingen. Een standaardisatie van de middelen tot legitimatie zou tot een ingrijpende tegenwerking van allerlei vormen van inbreuk op de privacy en van misbruik kunnen leiden.

Werkingsfeer

Vele leden hadden bezwaar tegen het onderscheid dat wordt gemaakt tussen afbetalings- en contantcolporteurs. Zij zagen niet in waarom de verplichting tot inschrijving die voor afbetalingscolporteurs wettelijk wordt voorgeschreven (artikel 5, lid 1) voor contantcolporteurs kan worden overgelaten aan een algemene maatregel van bestuur voor daarbij omschreven gevallen (artikel 5, lid 2).

Unfaire praktijken worden bedreven door contant- zowel als door afbetalingscolporteurs. Uit het Rapport inzake unfaire verkoopmethoden van het C.C.O. van oktober 1966 blijkt dat toentertijd de klachten van consumenten voor veertig percent betrekking hadden op contantcolporteurs. Blijkens het schrijven van de Consumentenbond en het C.C.O. aan de Bijzondere Commissie voor het huidige wetsontwerp geven de recent binnengekomen klachten geen reden om aan te nemen dat deze situatie is veranderd. Het kwam deze leden dan ook wenselijk voor in dit opzicht het S.E.R.-advies te volgen en geen verschil te maken tussen beide categorieën.

Als het onderscheid dat thans in artikel 5 wordt gemaakt, kracht van wet krijgt, vrezen deze leden dat er, al voor de wet in werking is getreden, in ons land plotseling geen afbetalingscolporteurs meer zullen bestaan. De Wet op het Afbetalingsstelsel heeft immers in de praktijk teleurstellend gewerkt, mede omdat het heel eenvoudig bleek te zijn onder het begrip afbetaling uit te komen door eerst een eenvoudige koopovereenkomst te sluiten en die dan later om te zetten in een afbetalingstransactie. Vooral ook gelet op het weinig scrupuleuze karakter dat mensen, die zich van unfaire verkoopmethoden bedienen uiteraard eigen is, vrezen deze leden dat van het beoogde doel voorshands maar weinig bereikt zal worden, als misbruik bij contantcolportage eerst uitvoerig moet worden geconstateerd eer contantcolporteurs bij algemene maatregel van bestuur onder de werkingsfeer van de wet kunnen worden gebracht.

Hoe stellen de bewindslieden zich overigens in de praktijk de daarbij omschreven gevallen voor? Komt er een algemene maatregel van bestuur die registratie voorschrijft aan een individuele persoon, of aan een firma, of aan colporteurs in met name omschreven artikelen?

Verskillende leden vroegen zich af waarom niet is gekozen voor regeling in de wet van het toepassingsgebied, met vastlegging van een bepaald aantal uitzonderingen.

Welke bezwaren kunnen hiertegen worden aangevoerd anders dan dat er metterdaad voor moet worden gezorgd, dat onder bepaalde omstandigheden en voor bepaalde artikelen de huis-aan-huis-verkoop niet onder de werking van de wet wordt gebracht?

Verskillende andere leden zeiden dat ook naar hun oordeel niet iedere huis-aan-huisverkoop onder de regeling dient te vallen. Zeker niet nu daarvoor allerlei andere regelingen bestaan, meestal gekoppeld aan een gemeentelijk vergunningenstelsel. Verder waren zij van mening dat het voorstel zich richt op een gelijktijdige en vrijwel gelijklopende regeling voor afbetalingscolporteurs en contantcolporteurs. Hiermee stemden zij volledig in. Op het gebied van het verlenen van de vergunning leek het hun zeer gewenst dat de gemeenten een grote mate van vrijheid behouden bij de afbakening van de grenzen, waarbinnen zij een colporteur binnen hun gemeente willen laten optreden. Burgemeester en wethouders kunnen dan zelf bepalen welke colporteur met wat voor waren, in welke straten of wijken en gedurende welke tijden kan optreden. Het zal duidelijk zijn, aldus deze leden, dat zij voor het verlenen van de vergunning tevens een geografische beperking wensen op te leggen in die zin, dat zij slechts geldt voor de gemeente waar de vergunning is afgegeven.

De uitzondering voor colportage met drukwerken etc.

Het was vele leden opgevallen dat de bewindslieden zich uitermate vaag uitdrukten omtrent het colporteren met boeken, grammofonplaten e.d. (memorie van toelichting, blz. 14 ter toelichting van artikel 6). Mensen die met zulke goederen col-

porteren te onderwerpen aan een verplichte registratie, zo stellen de bewindslieden, „zou mogelijk in strijd met artikel 7 van de Grondwet kunnen worden geacht”. Betekent deze vage zin dat er op dit terrein totaal geen jurisprudentie bestaat? Is naar de zienswijze van de bewindslieden verplichte registratie voor colporteurs hachelijker – gelet op artikel 7 van de Grondwet – dan de bepalingen van andere wetten die ook gelden voor boek- en grammofoonplatenhandel, uitgeverijen, kunsthandel etc. Wetten als bijv. de Vestigingswet, de Winkelsluitingswet, de Uitverkopenwet? Bevatten bijvoorbeeld de Bioscoopwet, de Auteurswet, de Onderwijs wetten geen bepalingen waarop dezelfde boven aangehaalde vage volzin van toepassing zou kunnen zijn?

Met deze vragen bedoelen deze leden bepaald niet de grote waarde van de vrijheid van meningsuiting aan te tasten. Hun bezorgdheid geldt het feit dat juist met boeken, encyclopedieën, abonnementen, grammofoonplaten, plaatwerken e.d. vrij veel colportage wordt bedreven en dat onfaire verkoopmethoden op dit gebied niet tot de uitzonderingen behoren. De grote waarde van de vrijheid van meningsuiting onverlet latende, zouden zij het toch betreuen als de consument, die krachtens deze wet een redelijke bescherming kan gaan genieten, op dit terrein vogelvrij zou blijven.

De vraag hierbij is of de inschrijving bij de Kamer van Koophandel en Fabrieken aangemerkt kan worden als voorafgaand verlot en of de vrijheid van verspreiden beknot wordt door de onderhavige regeling, waar het hier niet gaat om een onvoorwaardelijk verbod, wat volgens de jurisprudentie onverbindend zou zijn. Weliswaar kan in artikel 24 lid 1 de civielrechtelijke regeling met betrekking tot de afkoelingsperiode bij algemene maatregel van bestuur van toepassing worden verklaard, maar de mogelijkheid om een colporteur een waarschuwing te geven wegens onbehoorlijk gedrag ontbreekt dan, juist op een terrein waar zich volgens de memorie van toelichting veel klachten voordoen (blz. 16).

Mocht, ook bij nadere overweging, voorzichtigheid t.a.v. artikel 7 van de Grondwet er toe nopen artikel 6 van deze wet te handhaven, dan zou het naar de mening van dezelfde leden aanbeveling verdienen, tegelijk met de inwerkingtreding van de wet bij krachtens artikel 24 algemene maatregel van bestuur te bepalen dat de artikelen 22 en 23 van toepassing zijn voor deze branche, opdat de consument dan ten minste gebruik kan maken van de „afkoelingsperiode”.

Overigens zou de commissie gaarne het oordeel van de bewindslieden vernemen over het voorstel dat van de zijde van de consumentenorganisaties is gedaan in hun meerge-noemde brief van 14 mei jl. (blz. 9 en 10) luidende:

„Mede gezien het feit dat de Grondwet in haar huidige redactie thans in discussie is, zijn wij er dan ook voorstanders van de betreffende uitzonderingen niet in de wet zelf vast te leggen maar bij algemene maatregel van bestuur aan de hand van de algemeen aanvaarde interpretatie van artikel 7 van de Grondwet te bepalen voor welke goederen het verbod om zonder inschrijving te colporteren geen toepassing dient te vinden. Een dergelijke constructie laat meer ruimte voor aanpassing aan nieuwe ontwikkelingen dan het bepaalde in artikel 6 lid 1. Ook de Wet op het Afbetalingsstelsel kent deze opzet. Niet de wet heeft tot nu toe afbetalingstransacties met betrekking tot boeken en tijdschriften buiten de werkingssfeer gebracht, maar het uitvoeringsbesluit Wet op het Afbetalingsstelsel 1961 (artikel 3 onder a).”

Verschillende en verschillende andere leden, bij wie soortgelijke gedachten opgekomen waren, voegden hier nog het volgende aan toe. Is het juist, dat het aantal colportage-transacties op het gebied van boeken, verzamelwerken, tijdschriften, grammofoonplaten, teken- en fotocursussen meer dan de helft van het totale aantal colportage-transacties omvat? Zijn hierover nadere gegevens bekend, waarbij tevens inzicht kan worden verkregen over de malafide praktijken bij dit soort transacties?

Afgezien van de omvang van deze colportage-transacties rijst eveneens de vraag of hier het beroep op artikel 7 van

de Grondwet wel juist is. Met het wetsontwerp wordt immers niet beoogd het colporteren als zodanig te verbieden, maar slechts om malafide praktijken tegen te gaan. Hiertoe wordt alleen een verbod om zonder inschrijvingsbewijs te colporteren in het leven geroepen.

De rechtsgevolgen in dit wetsontwerp vervat t.a.v. overeenkomsten via agressieve methoden aangegaan en t.a.v. het onbevoegd colporteren lijken in dit verband niet onaanvaardbaar. Het gaat hier niet zozeer om een algeheel verbod van colportage, maar om een verbod zonder vergunning (inschrijvingsbewijs) te colporteren.

Deze vergunning (inschrijving) richt zich niet op een bepaalde categorie personen als wel op een bepaalde wijze van optreden in het handelsverkeer. Daarbij richt zich het verbod niet tegen colportage in het algemeen, anders geformuleerd: het verspreiden (eventueel schenking) van bepaalde goederen, maar tegen colportage zoals geformuleerd in artikel 1 van het wetsontwerp. Het is toch overigens juist, dat artikel 1 zich niet richt op dergelijke eenzijdige overeenkomsten als schenking?

Verscheidene leden waren van mening dat de voorgestelde regeling voor colportage met de drukwerken op dit moment moet worden aanvaard. Zij zagen echter niet in, waarom dit bezwaar ook zou moeten gelden voor b.v. constructietekeningen en beeldende kunst. Brengen de opvattingen met betrekking tot artikel 7 van de Grondwet met zich mee dat drukwerken e.d. niet onder het vergunningsstelsel kunnen worden begrepen, deze leden achten het zeer wel mogelijk, colportage met betrekking tot deze artikelen wel te begrijpen onder de civielrechtelijke regeling uit de artikelen 22 e.v. van dit wetsontwerp. Zij hoopten dat de Regering ter zake een wijziging zal willen aanbrengen.

Verschillende leden sloten zich bij dit betoog aan. Indien de bewindslieden deze suggestie niet overnemen, zullen zij gaarne vernemen in welke gevallen en onder welke omstandigheden dan gebruik gemaakt zal worden van het bepaalde in het eerste lid van artikel 24.

Vervallen verklaren van de inschrijving

Verschillende en verschillende andere leden stemden in met de regeling voor het vervallen verklaren van de inschrijving, zij het dat zij enige bedenkingen hebben tegen de definitie van onbehoorlijk gedrag. Zij komen daarop nog terug.

Uiteraard is het moeilijk te bepalen welke verkoopmethoden aanvaardbaar zijn en welke niet. Deze leden wilden hier nog gaarne beklemtonen, dat zij van mening zijn, dat een zelfde methode in haar aanvaardbaarheid van consument tot consument verschilt. Een goede colporteur dient daarom rekening te houden met de omstandigheden, waarin hij zijn contract weet af te sluiten.

Voor de ontworpen klachtprocedure hebben zij veel waardeering. Zij meenden, dat deze kan blijven bestaan binnen een vergunningstelsel met enkele aanpassingen. Het is duidelijk dat een intrekken van een vergunning van een gemeente minder ver gaat dan een vervallen inschrijving. Daarnaast is er het voordeel, dat wanneer verschillende gemeenten gezamenlijk een verzoek indienen tot vervallenverklaring van een inschrijving hieraan meer gewicht zal worden toegekend dan de klacht van één of enkele consumenten. Overigens namen zij aan, dat wanneer een inschrijving bij een Kamer van Koophandel vervalt, dit directe rechtsgevolgen voor het optreden van de desbetreffende colporteur of zijn onderneming in geheel Nederland heeft.

De afkoelingsperiode

Het verheugde vele leden dat de bewindslieden, ondanks de vele bezwaren die in de jarenlange discussies over het begrip afkoeling zijn aangevoerd, toch een oplossing hebben weten te vinden die een koper die zich overrompeld voelt en die spijt heeft van zijn colportage-aankoop, de mogelijkheid geeft daarop terug te komen.

Verschillende andere leden hadden echter juist op dit punt belangrijke bezwaren. De afkoelingsperiode geeft immers nu ook aan niet-agressief benaderde consumenten de mogelijkheid om zich van aangegane verplichtingen te ontdoen. Dat schept voor de tegenpartij een grote mate van rechtsonzekerheid.

Deze leden dachten daarbij met name aan de situatie, dat een consument na het verrichten van een aankoop binnen 6 dagen tot de ontdekking komt, dat hij elders goedkoper had kunnen slagen. Het voorstel biedt hem de mogelijkheid om alsnog van leverancier te veranderen. Is dat een handelwijze, die een consument in het maatschappelijk verkeer betaamt? Zo nee, moet zij dan desalniettemin juridisch mogelijk worden gemaakt?

Moet niet worden gevreesd, dat een afkoelingsperiode een effect zal hebben tegengesteld aan dat wat wordt beoogd, nl. dat consumenten worden verleid ondoordacht een handtekening te plaatsen „omdat je er toch binnen 6 dagen weer vanaf kunt“?

Verschillende leden wezen er op, dat de S.E.R. principiële bezwaren tegen de afkoelingsperiode heeft aangevoerd, terwijl hij ook de praktische uitvoerbaarheid sterk in twijfel trok. Het viel hen op, dat in de memorie van toelichting wel erg gemakkelijk wordt heengelopen over een zo belangrijk beginsel uit ons burgerlijk recht dat gesloten overeenkomsten moeten worden nageleefd. Weliswaar wordt de tijdelijke rechtsonzekerheid als een op zich zelf minder aantrekkelijk aspect beschouwd, maar desalniettemin wordt de voorgestelde afkoelingsperiode als een noodzakelijke voorwaarde voor een bescherming van in het bijzonder de sociaal-zwakkeren tegen agressieve verkoopmethoden gezien.

In het kader van de verdere uitwerking, waarbij van deze met name sociaal-zakkere koper bepaalde voor hem geenszins eenvoudige activiteiten worden verwacht, doet de voorgestelde maatregel enigszins wonderlijk aan. Het zorgen voor een gewaarmerkte dagtekening van het gesloten contract, het werken met een deurwaardersexploit (nog afgezien van de te maken kosten!) of een mededeling per aangetekende brief met bericht van ontvangst zijn zeker geen eenvoudige zaken, zodat minstens een vereenvoudiging van deze procedures nodig zal zijn.

Het voorschrijven van een gewaarmerkte dagtekening riep bij deze leden eveneens vragen op. Achten de bewindslieden het mogelijk, dat op zo korte termijn dagtekening van een zeker niet gering aantal contracten mogelijk is? Zal de hiervoor noodzakelijke organisatie niet veel extra-kosten met zich meebrengen, waarbij dan niet uitsluitend gedacht moet worden aan het recht, dat de Kamers van Koophandel zullen moeten heffen, maar ook aan de extra-personeelskosten, die ongetwijfeld dan ook in de prijzen zullen worden doorberekend? Ook vanwege dit aspect drongen deze leden op een meer eenvoudige methode aan.

Vele leden gingen hier dieper op in. Uit de redactie van artikel 23 meenden zij te kunnen opmaken, dat het koper en/of verkoper vrij staat al dan niet dagtekening bij een Kamer van Koophandel te vragen, maar dat een koop alleen binnen zes dagen ongedaan gemaakt kan worden, indien een dergelijke dagtekening heeft plaatsgevonden. Het kwam hen voor, wil het recht op afkoeling effectief zijn, dat het beter is dagtekening door een Kamer van Koophandel verplicht te stellen voor alle door middel van colportage tot stand gekomen overeenkomsten. Wellicht is dit ook de bedoeling van artikel 23, maar de tekst had bij hen twijfel doen rijzen. Voorts leek het hun, om de zaak zo eenvoudig mogelijk te doen verlopen, juist om de verplichting tot het laten dagtekenen bij de Kamer van Koophandel niet ter keuze van óf de koper óf de verkoper te laten, maar aan één van beiden voor te schrijven. Wellicht is de colporteur de meest aangewezen persoon omdat het voor hem een routinehandeling kan worden, inherent aan zijn beroep, terwijl het voor de koper, die wellicht eens in zijn leven te doen krijgt met een colportageaankoop, een vrij ingewikkelde affaire kan zijn.

Terecht schrijven de bewindslieden op blz. 16 linkerkolom, dat de koper in staat moet zijn om te bewijzen dat hij een

medeling als bedoeld in artikel 23 op tijd heeft gedaan. De bewindslieden achten een deurwaardersexploit het beste middel daartoe, maar zij menen, dat de rechter wellicht een aangetekende brief ook aanvaardbaar zou vinden. Ware het, gelet op het feit dat de meeste mensen niet zo snel de weg naar een deurwaarder zullen vinden en dat de kosten van een exploit bezwaarlijk kunnen zijn, niet juist om in artikel 23 een bepaling op te nemen dat een tijdig verzonden aangetekende brief met bericht van ontvangst, wat op ieder postkantoor geregeld kan worden, voldoende is om de koop ongedaan te maken?

Voorts zouden deze leden graag willen weten op welke gronden de termijn is gesteld op zes dagen. Hoe lang is die termijn in andere landen die een afkoelingsperiode kennen? Beschikken de bewindslieden over gegevens omtrent de ervaringen in andere landen waaruit zou kunnen blijken dat zes dagen voldoende is?

Naar verluidt zijn er in België reeds enige jaren wettelijke regelen tot het tegengaan van misbruiken bij colportage van kracht. Kan worden aangegeven welke verschillen er bestaan tussen de Belgische regeling en de onderhavige? Is inmiddels het een en ander bekend geworden en openbaar gemaakt omtrent de effectiviteit van de regeling in België? Hoe denken de bewindslieden overigens over de wettelijke regeling in Oostenrijk, waar het verboden is met bepaalde artikelen huis-aan-huis verkoop te bedrijven, terwijl de artikelenreeks bij algemene maatregel van bestuur kan worden uitgebreid?

De behoefte aan meer informatie over dergelijke regelingen in het buitenland bestond bij de gehele commissie.

Vele leden vroegen voorts hoe de indieners van het wetsontwerp de huns inziens noodzakelijke zo intensief mogelijke voorlichting denken te effectueren. De ervaringen met de uitvoering van andere wettelijke regelingen, zoals de bescherming van huurders van woningen en bedrijfsruimten, noopten hen zich reeds in dit stadium van de nodige zekerheden hieromtrent te vergewissen.

De veronderstelling, dat het nodig zal zijn dat de zich gedupeerd voelende koper in voldoende mate wordt voorgelicht omtrent zijn rechten bracht verschillende leden tot de opmerking, dat deze voorlichting zich beter kan richten op het kwaad als zodanig, waardoor een afkoelingsperiode – die ook in de voorgestelde opzet praktisch onuitvoerbaar is – kan worden voorkomen. Overigens gingen zij er van uit, dat het de verschillende organisaties dan ook mogelijk zal worden gemaakt bij een verwezenlijking van deze afkoelingsperiode hun voorlichtende taak naar behoren te vervullen.

Het geheel overziende bleven deze leden grote moeite houden met de voorgestelde regeling, ook als de door hen genoemde vereenvoudigingen aangebracht kunnen worden. Bovendien was het voor hen de vraag op het juist is de grote groep van consumenten op deze wijze te beschermen tegen een kleine groep van handelaren en omgekeerd de grote groep van bonafide handelaren niet in bescherming te nemen tegen een ongetwijfeld kleine groep van consumenten, die lichtvaardig koopt en tekent en die thans de mogelijkheid wordt geboden hiervan op deze manier weer af te komen. Op welke wijze kan de colporteur of de onderneming hiertegen bij de huidige opzet worden beschermd, zo informeerden verschillende leden.

Naar aanleiding van de brieven welke de commissie uit de assurantieverwereld hebben bereikt vragen vele leden zich af of op verzekeringsovereenkomsten wel de afkoelingsperiode kan worden toegepast. In sommige gevallen gaat de dekking van het risico immers onmiddellijk in en wordt de behoefte daaraan door de verzekerde duidelijk gesteld.

Door de omstandigheid dat het verzekeringswezen aan een aantal andere wettelijke regelingen is onderworpen behoeft een dergelijke uitzondering naar hun mening niet bezwaarlijk te zijn.

Onverminderd de instemming met het stellen van een grensbedrag bij algemene maatregel van bestuur achtten deze leden tenslotte het in de memorie van toelichting gesuggereerde minimum van f 100 te hoog. Wanneer men dit relateert aan het na aftrek van huishuur en noodzakelijke uitgaven voor levens-

onderhoud overblijvende besteedbare bedrag van de lagere inkomensstrekkers, op wie de agressieve verkoopmethoden veelal worden gericht, dan blijkt duidelijk dat een bedrag van f 50 als grens meer afgestemd is op de bedoelde bescherming.

Het leek enige leden wenselijk de regeling van de artikelen 22 en 23 van toepassing te verklaren op alle gevallen van verkoop buiten normale verkooppunten of normale straathandel. Hiermede zou het n.l. mogelijk worden meer gevallen van agressieve methoden onder deze wet te laten vallen. Te denken valt hierbij aan b.v. het ongevraagd toezenden van goederen, veelal misleidende advertentiecampagnes van meest postorder-bedrijven, huis-aan-huis bezorgde krantjes en ander wervingsmateriaal, colportage via telefonische aanbiedingen.

Nietigheid en gevolgen

Enkele leden brachten naar voren dat een overeenkomst, welke het onmiddellijk gevolg is van de werkzaamheid van een op grond van het bij of krachtens deze wet bepaalde daartoe niet bevoegde afbetalingscolporteur of contantcolporteur nietig is. Geldt dit ook als het ontbreken van een inschrijving c.q. vergunning niet noodzakelijk het gevolg is van boos opzet?

Een inschrijving van een colporteur vervalt automatisch na drie jaar, een inschrijving van een afbetalingsleverancier of een vergunning van een afbetalingsfinancier vervalt door een mutatie in de leiding van de onderneming. In al deze gevallen derhalve kan het aanvragen van een nieuwe inschrijving of vergunning licht vergeten worden. Wanneer een afbetalingsfinancier geld heeft voorgesloten waarmee een afbetalingstransactie moet worden gefinancierd, en een eventuele klant doet een beroep op nietigheid omdat de overeenkomst is afgesloten met een niet daartoe bevoegde afbetalingscolporteur, dan wordt de afbetalingsfinancier het meeste gedupeerd, terwijl hij voor dit verzuim geen enkele schuld draagt. Of ligt in de bedoeling dat hij bij ieder contract dat hem wordt aangeboden in de registers gaat controleren of de colporteur en de leverancier naar behoren zijn ingeschreven? Hoe dan te handelen wanneer een inschrijving vervallen is door b.v. een mutatie in de leiding der onderneming, die niet terstond blijkt uit de registers?

In verband met de gevolgen van de nietigheden zouden vele en enkele leden van de bewindslieden willen vernemen of de financier een recht tot schadevergoeding heeft jegens de onbevoegde colporteur of leverancier. Heeft hij ook recht op een vergoeding wegens waardevermindering van het object? Kan de rechter de nietigheid ook ambtshalve toepassen en, zo ja, is hij dan ook gebonden aan de termijn van één jaar?

De artikelen

Artikel 1, eerste lid onder (nieuw) c en d

De omschrijving van het colporteren laat in de huidige formulering ruimte voor twijfelgevallen. Aangezien het niet ingeschreven staan voor de betrokken ondernemers grote consequenties heeft, mogen op dit punt geen twijfels bestaan. Willen de bewindslieden alle onzekerheden op dit punt wegnemen? Ligt het bijvoorbeeld in de bedoeling om onder c van het eerste lid ook te laten vallen de afbetalingsfinancier, die een ondernemer aan zijn zaak gaat opzoeken in verband met een transactie omtrent kapitaalgoederen?

Blijkens de definitie van het ontwerp is reeds een éénmalige handeling genoeg om iemand als afbetalingscolporteur te doen aanmerken. Dit zou betekenen dat een afbetalingsfinancier of een leverancier, die eens incidenteel een persoon c.q. een andere ondernemer bezoekt om een leverantie of de verstrekking van een dienst aan te bieden, colportage in de zin der wet bedrijft. Hoe stellen de bewindslieden zich voor dit in de praktijk te effectueren? Zou het niet de voorkeur verdienen om, evenals dit in artikel 1 van de wet op het afbetalingsstelsel het geval is, de vereiste van continuïteit op te nemen?

Moet uit het gebruik van de woorden „dan wel” (alternatieve mogelijkheid) worden afgeleid, dat de aanprijzing van een roerende zaak of dienst anders dan door persoonlijk bezoek (dus b.v. mondeling door derden of in geschrift) kan plaatsvinden. Valt een aanprijzing door middel van een circulaire uitgereikt aan een groep personen, op één plaats aanwezig, onder de werkingssfeer van de wet?

Het ongevraagd toezenden van goederen valt niet onder de definitie van colportage. Toch zou er veel voor te zeggen zijn om deze toenemende vorm van agressieve verkoop onder de werking van deze wet te brengen.

Ten einde mogelijke ontduiking bij voorbaat te voorkomen werd vrij algemeen gevraagd of het niet wenselijk zou zijn in de definities van afbetalingscolporteur en contantcolporteur de woorden „in de uitoefening van een beroep of bedrijf” te schrappen. In vele gevallen (en indien genoemde tekst wordt gehandhaafd wellicht een toenemend aantal gevallen) is colportage immers een lucratieve nevenwerkzaamheid, terwijl betwijfeld mag worden of hier in alle gevallen sprake kan zijn van beroep of bedrijf. Wanneer gesproken wordt van „in de uitoefening van een beroep of bedrijf” wordt dan wellicht mede bedoeld de uitoefening door een ander dan de colporteur? Zo neen, welk begrip bedrijf of beroep staat de bewindslieden dan voor ogen, wanneer zij ook colportageactiviteiten als nevenfunctie tegen een vast loon (dus in dienstbetrekking) als uitoefening van een bedrijf of beroep zien?

Artikel 1, eerste lid onder e (nieuw)

De definitie van onbehoorlijk gedrag en de daarop gegeven toelichting leek ten enenmale onvoldoende. Wat is een „goede” colporteur? Een man, die goed verkoopt en daarom agressief is?

Of een man, die primair let op de belangen van de koper? Kan het begrip zorgvuldigheid in de definitie verwerkt worden? Zoals het begrip onbehoorlijk gedrag nu is gedefinieerd zegt het helemaal niets.

Artikel 1, tweede lid

Kunnen voorbeelden gegeven worden van bedrijven, waarmee niet wordt beoogd het maken van winst? Wat wordt in dit verband precies onder het begrip bedrijf verstaan?

Artikel 1, derde lid

Waartoe wordt deze delegatiebevoegdheid noodzakelijk geoordeeld? Staan bepaalde gedragingen reeds nu voor ogen?

Artikel 1, vierde lid

De bewindslieden achten het niet juist, dat een ingeschreven colporteur, welke een van de voorschriften, bedoeld in artikel 20, lid 1 en 2, en artikel 22, lid 2, overtreedt, zowel een strafrechtelijke veroordeling krijgt, als door een vervallenverklaring van de inschrijving wegens onbehoorlijk gedrag getroffen zou kunnen worden.

Is het echter niet gewenst om ook bij overtreding van het bepaalde in artikel 20, lid 1 en 2, alsmede in artikel 22, lid 2, de mogelijkheid te openen tot het zenden van een waarschuwing en het vervallen verklaren van de inschrijving? Is het niet waarschijnlijk dat de colporteur, welke aan de minister of de adviescommissie met opzet foute inlichtingen verstrekt, ook in andere gevallen niet zal schromen zich aan onbehoorlijke praktijken schuldig te maken?

Kan een gedraging in strijd met artikel 20 (1 en 2) en 22 (2) niet mede een aanleiding vormen om tot onbehoorlijk gedrag te concluderen?

Zijn de bewindslieden niet van mening, dat indien een colporteur regelmatig nalaat van de gesloten overeenkomst een akte te laten opmaken dat gedrag dan als niet behoorlijk kan worden beschouwd? Moet dan niet worden overgegaan tot het zenden van een waarschuwing en het vervallen verklaren van de inschrijving? Het vierde lid sluit dit thans uit.

Is het niet beter dit lid te laten vervallen?

Artikel 1, vijfde lid

Verdient het geen aanbeveling het woord „bijeengebracht” te wijzigen in „bijeengekomen”. Bijeenbrengen is meer inherent aan colportage dan bijeenkomen, dit laatste gaat nl. meer van de persoon zelf uit. Is het bovendien niet wenselijk, dat in de wet wordt geregeld, dat het venten niet onder deze wet valt en dat dit niet gebeurt bij algemene maatregel van bestuur. Wat denken de bewindslieden in dit verband van de gedachte om aan artikel 1, lid 5, een passage toe te voegen luidende: „Voor de toepassing van het eerste lid onder c of d wordt als persoonlijk bezoek niet aangemerkt het regelmatig gaan naar de huizen van vaste afnemers”, en tevens het venten uitdrukkelijk uit de zonderen?

Valt straat- of raamprostitutie in een duidelijk door prostitutie bekende straat of gracht onder de werkingssfeer van deze wet? Zo neen, blijft dat ook zo, als het woord „bijeengebracht” zou worden vervangen door „bijeengekomen”?

Is het de intentie van de bewindslieden demonstratieve bijeenkomsten binnen normale verkooppunten onder deze wet te laten vallen?

Artikel 2

Van zeer vele zijden werd gevraagd of het de bedoeling is dat in de commissie die over de uitvoering van de Colportage-wet zal adviseren, ook vertegenwoordigers van de representatieve consumentenorganisaties zullen worden opgenomen. Enige leden drongen er op aan hiervoor een regeling in de wet op te nemen. Verscheidene leden kwam het gewenst voor uitdrukkelijk de mogelijkheid te openen, vertegenwoordigers van consumentenorganisaties in de betrokken Commissie ex artikel 43 van de Wet op de Bedrijfsorganisatie op te nemen.

Artikel 2, tweede lid

Een goede taakvervulling van de „Adviescommissie afbetaling en colportage” is van wezenlijk belang voor dit wetsontwerp. Het is nog niet voorzien of hiertoe negen leden voldoende zullen zijn. Verdient het geen aanbeveling het tweede lid te laten luiden:

„De adviescommissie bestaat uit tenminste negen leden”, zeker als het de bedoeling is ook de representatieve consumentenorganisaties leden te laten voordragen?

Artikel 3, tweede lid

Waarom achten de bewindslieden het noodzakelijk een verplichting tot geheimhouding al bij voorbaat in de wet onder te brengen?

Artikel 5, tweede lid

In welke gevallen zal ter bescherming van de consument het gestelde in artikel 5, lid 2, worden toegepast?

Welke vormen van contante colportage zouden bij algemene maatregel van bestuur onder het toepassingsgebied van de wet worden gebracht?

De commissie vroeg zich af of het geen aanbeveling verdient ook de contant-colportage onder de directe werkingssfeer van de wet te brengen en eventueel bij algemene maatregel van bestuur te bepalen voor welke gevallen uitzonderingen gelden.

De bewindslieden argumenteren het gemaakte onderscheid met de stelling, dat het niet gewenst is, dat huis aan huis verkoop aan vaste afnemers en het venten langs de huizen onder de werkingssfeer van deze regeling vallen. Zie hiervoor het gestelde onder artikel 1, lid 5. Men kan zich afvragen of de consumenten ook niet wettelijk beschermd moeten worden tegen contant-colportage. De consumentenorganisaties voeren hiervoor de volgende argumenten aan:

1. De langverwachte colportagewet zal eerst daadwerkelijk inhoud krijgen, indien een voldoende aantal uitvoeringsmaatregelen zal zijn vastgesteld. Het valt immers te verwachten dat met het inwerkingtreden van een wet, die alleen de afbetalings-transacties rechtstreeks omvat, de colporteurs zoveel mogelijk zullen trachten tegen contante betaling te verkopen.

2. Zolang voor bepaalde gevallen van contant-colportage de regeling niet geldt, vrezen de consumentenorganisaties dat agressieve colporteurs voldoende middelen zullen vinden tot het ontgaan van de wettelijke bepalingen. Om dit met een enkel voorbeeld te verduidelijken. Reeds nu behoort het niet tot een uitzondering, dat de huidige bepalingen van de Wet op het Afbetalingsstelsel worden ontduken door in eerste instantie tegen contante betaling of tegen betaling in termijnen, die binnen de vereiste drie maanden liggen, te verkopen en daarna de eenvoudige koopovereenkomst om te zetten in een afbetalingstransactie. Op deze wijze zou de consument straks ook de bescherming van de Colportagewet kunnen mislopen.

3. Of er voldoende aanleiding bestaat voor bepaalde gevallen van contant-colportage de inschrijving verplicht te stellen zal iedere keer weer opnieuw moeten worden aangetoond. Zoals reeds meer dan eens op dit terrein is gebleken, zijn exacte gegevens over de omvang en de ernst van het verschijnsel zelden te verkrijgen. Een grote concentratie van klachten, gespecificeerd naar bepaalde goederen, diensten of vormen mag dan ook niet worden verwacht, zolang de consument geen zekerheid wordt gegeven, dat het klagen op korte termijn resultaat heeft.

Artikel 6, eerste lid

Is het niet gewenst om ter bescherming van de consument tegen agressieve verkoopmethoden, ook de colportage van boeken, tijdschriften en andere middelen om gevoelens en gedachten openbaar te maken, onder de directe werkingssfeer van de wet te brengen? Bij algemene maatregel van bestuur zou aan de hand van de aanvaarde interpretatie van artikel 7 van de Grondwet bepaald kunnen worden om welke goederen het verbod om zonder inschrijving te colporteren geen toepassing dient te vinden.

Artikel 7

Mede gelet op de bestaande praktijk ten aanzien van de Afbetalingswet rees de vraag, of de Kamer van Koophandel wel de meest aangewezen instantie is voor het aanhouden van het register.

Is omtrent deze uitbreiding van werkzaamheden met hen overleg gepleegd? Wie draagt de kosten verbonden aan deze werkzaamheden?

Artikel 8, tweede lid

Is het niet gewenst om bij de aanvraag om inschrijving als colporteur meerdere gegevens over te leggen? Gedacht kan bij voorbeeld worden aan een duidelijke persoonsaanduiding van de aanvrager en een omschrijving van de voorgenomen colportage-activiteiten en colportageproducten. Door middel van de formulering „Onze Minister bepaalt welke gegevens” zou hiertoe de mogelijkheid gegeven zijn.

Artikel 9, eerste lid

Verdient het geen aanbeveling, in verband met het feit, dat bij de aanvraag gegevens naar voren komen, die de aanvrager ten enenmale ongeschikt maken, om als colporteur werkzaam te zijn, dit artikel als volgt uit te breiden: indien aanvrager op grond van zijn persoonlijke eigenschappen of gedragingen geacht moet worden ongeschikt te zijn om als contant- of afbetalingscolporteur werkzaam te zijn.

Is de leeftijdsgrens gekoppeld aan de meerderjarigheid?

Artikel 10, tweede lid

Bestaat er de mogelijkheid van beroep tegen een beslissing tot weigering van de inschrijving?

Artikel 11

Kan een waarschuwing als bedoeld in dit artikel gegeven worden buiten de procedure van de artikelen 13 en 14 om? Zo ja, gaat dit dan niet heel erg ver?

Artikel 12, eerste lid

Het bepaalde in artikel 12, 1, zou aan kracht winnen, indien daarin omschreven gevallen als volgt over twee bepalingen wordt gesplitst:

Onze Minister kan een inschrijving vervallen verklaren (volgt het bepaalde onder *a* uit het wetsontwerp).

Onze Minister verklaart een inschrijving vervallen (volgt het bepaalde onder *b* en *c* uit het wetsontwerp).

Artikel 12, tweede lid

Vele leden vroegen, of de bewindslieden van oordeel zijn, dat de bedrijfsleider of bedrijfsleiders aannemelijk zullen kunnen maken, dat zij al het nodige hebben gedaan om onbehoorlijk gedrag te voorkomen, indien blijkt dat bij herhaling klachten over de in hun dienst zijnde colporteurs gegrond zijn bevonden?

Indien een bedrijfsleider er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij onbehoorlijk gedrag van een colporteur niet heeft kunnen voorkomen, zouden andere colporteurs in zijn dienst, die zich niet aan onbehoorlijk gedrag hebben schuldig gemaakt, hiervan schade kunnen ondervinden. Kunnen die andere colporteurs tot bewijs worden toegelaten, dat zij zich niet aan onbehoorlijk gedrag hebben schuldig gemaakt?

Weliswaar kunnen deze mede-colporteurs met betrekking tot een andere onderneming worden ingeschreven, maar het vervallen verklaren van de inschrijving zal toch nauwelijks een aanbeveling genoemd kunnen worden. Heeft de waarschuwing en de vervallenverklaring van een inschrijving nog gevolgen ten aanzien van de overeenkomst tussen de colporteur en de klager, indien deze laatste geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om tijdens de afkoelingsperiode de overeenkomst te ontbinden of indien geen der partijen dagtekening door de Kamer van Koophandel heeft verlangd?

Verscheiden leden vroegen zich af, of het niet te ver gaat, om bij een overtreding door een colporteur van de voorschriften een gehele onderneming stil te leggen. Daarbij valt het op, dat de Wet op de Economische Delicten de bijkomende straf van stillegging van een onderneming slechts voor een beperkte tijdsduur mogelijk maakt met de waarborg, dat zij alleen kan worden opgelegd als sprake is van een strafbaar feit dat volgens algemene rechtsbeginselen bewezen moet zijn. In het wetsontwerp ontbreekt deze waarborg en wordt de bewijslast omgedraaid, terwijl stillegging voor 5 jaar wordt voorzien. Is een minder stringente bepaling niet te overwegen?

Artikel 15, tweede lid

Wat moet in deze bepaling ten naaste bij onder het begrip „redelijke tijd” worden verstaan?

Artikel 17, eerste lid

Waarom wordt van de krachtens artikel 12 lid 2 onherroepelijk geworden vervallenverklaring geen mededeling gedaan in de *Staatscourant*?

Artikel 18

Suggereert een dergelijke bepaling niet, dat men overigens – dus buiten het kader van een aanvraag om inschrijving – wel onjuiste of onvolledige gegevens mag verstrekken? Is het niet beter een algemene bepaling op te nemen, waarin voor de gehele wet het verstrekken van dergelijke gegevens verboden wordt?

Artikel 19, vierde lid

Komt een zo ver gaande bevoegdheid in vergelijkbare wetgeving voor?

Artikel 21

Zijn de bewindslieden van mening dat een beroep op nietigheid, zoals bedoeld in het 1ste lid, ook zal kunnen worden gedaan door de echtgeno(o)t(e), of andere tot hetzelfde huishouden behorende personen?

Artikel 22

Is het mogelijk een standaard-formulier voor te schrijven voor overeenkomsten afgesloten door middel van colportage? De Kamers van Koophandel zouden deze dan kunnen verstrekken.

Artikel 22, tweede lid, onder a

Om het wetsontwerp optimaal te laten functioneren is het gewenst dat in de akte van overeenkomst duidelijk wordt aangegeven hoe de koper de overeenkomst kan laten ontbinden. Zullen hieromtrent bij Algemene Maatregel van Bestuur regelen worden gesteld?

Artikel 22, tweede lid, onder b

Zou het ten aanzien van de in de hier gestelde eis aanbeveling verdienen nadrukkelijk te verklaren dat niet-naleving de overeenkomst nietig maakt, onder dezelfde conditie als in artikel 21, tweede lid?

Artikel 23

Op welk moment is een mededeling tot ontbinding van een overeenkomst „gedaan”? Op het moment, dat de tegenpartij daarvan kennis heeft genomen? Zo ja, dan betekent een afkoelingsperiode van 6 dagen in feite voor de koper, dat hij in 3 à 4 dagen zijn zinnen teruggevonden moet hebben.

Artikel 23, tweede lid

Van zeer vele zijden werd betwijfeld of juist die groepen in onze samenleving, waarvoor het wetsontwerp grotendeels bestemd is, de weg naar de deurwaarder zullen weten te vinden en dit ondanks goede voorlichting. Is niet het verzenden van een aangetekende brief het beste middel? Verdient het daarom geen aanleiding teneinde meer duidelijkheid te verschaffen een bepaling aan artikel 23 toe te voegen luidende:

„De in het eerste lid bedoelde mededeling wordt geacht te zijn gedaan, op het moment dat deze per aangetekende brief is verzonden aan de betrokken afbetalingscolporteur of contant-colporteur, dan wel aan de betrokken afbetalingsleveranciers of afbetalingsfinanciers”.

Artikel 23, derde lid

Is het niet beter in de wet vast te leggen, dat een overeenkomst *zonder* dagtekening nietig is en tevens de verplichting bij de colporteur te leggen ten aanzien van de dagtekening bij de Kamers van Koophandel?

Hoe zien de bewindslieden de rechten van de afnemer in hun voorstel ingeval de akte niet door de Kamer van Koophandel en Fabrieken van dagtekening is voorzien? Wie moeten de kosten van dagtekening betalen?

De bewindslieden schreven zelf in de memorie van toelichting dat de verkoper als meest gerede partij de akte ter dagtekening zal aanbieden. Gaarne zou men in dit verband ook de mening van de bewindslieden vernemen ten aanzien van het voorstel van belanghebbenden, inhoudende, dat in het voorschrift dat bij algemene maatregel van bestuur wordt gegeven ten aanzien van de inhoud en vorm van de koopakten, wordt opgenomen dat de datum voluit met letters moet worden vermeld, en dat speciaal de ondertekenaars in een verplicht onderschrift er op worden gewezen dat de datum vermeld in de akte gelijk moet zijn aan de werkelijke datum van ondertekening. Komt daarmee de datum waarop de afkoelingsperiode ingaat niet genoegzaam vast te staan en voorkomt dat geen omslachtige en kostbare regeling via de Kamer van Koophandel?

De regeling is voor het bedrijfsleven zeer lastig, evenzeer voor de Kamers van Koophandel. Met behoud van hun opmerkingen ingeval de in het wetsontwerp gekozen methode wordt gevolgd, vroegen verscheidene leden zich toch af of geen eenvoudiger methode zonder inschakeling van de Kamer van Koophandel kan worden gevolgd, door duidelijke waarmaking van de dagtekening van de overeenkomst.

Artikel 23, vijfde lid

Het bepaalde in dit lid heeft tot doel te voorkomen, dat de verkoper het risico loopt een op grond van het contract alvast aan de afnemer geleverde zaak te moeten terugnemen, nadat de afnemer van de afkoelingsperiode gebruik heeft gemaakt. Hiervoor bestond in de commissie begrip maar toch wilde men erop wijzen, dat het voor een afnemer, die op grond van valse voorstelling van zaken van de kant van de colporteur een overeenkomst heeft gesloten, verre van eenvoudig zal zijn reeds aanbetaalde bedragen terug te vorderen, ook al heeft hij binnen de gestelde termijn de overeenkomst geannuleerd. Een eventuele civiele procedure moet daartoe een weinig adequaat middel worden geacht. Is het bepaalde in lid 5 te dien opzichte niet te zwak geredigeerd?

Wat denken de bewindslieden van de volgende wijziging:

„Het is verboden nakoming van een uit de overeenkomst voortvloeiende verbintenis, in welke vorm en op welke wijze ook, te vorderen eerder dan op de zevende dag na die van de in het tweede lid bedoelde dagtekening van een exemplaar van de akte.”.

Overtreding van dit verbod zou alsdan in artikel 29 van het wetsontwerp als een economisch delict moeten worden opgenomen.

Artikel 24, eerste lid

Onder welke omstandigheden zal gebruik gemaakt worden van de hier genoemde mogelijkheden?

Zal de hier bedoelde algemene maatregel van bestuur zo snel mogelijk na de inwerkingtreding van de onderhavige wet worden afgekondigd?

Artikel 24, tweede lid

Achten de bewindslieden het grensbedrag van f 100, waarvan in de memorie van toelichting sprake is, niet te hoog? Het wordt weliswaar bij algemene maatregel van bestuur vastgesteld, doch wat denken zij van f 50 of f 75 gezien het feit dat moeilijkheden zich veelal zullen voordoen bij die groepen welke behoren tot de laagste inkomenscategorie.

Artikel 28 onder T

Door dit artikel worden twee artikelen 18a en 18b in de Wet op het Afbetalingsstelsel ingelast die de procedure regelen voor de behandeling van gerezen bezwaren en ingekomen klachten. De artikelen 17 en 18 van deze wet bepalen thans reeds dat de Minister van Economische Zaken onder bepaalde omstandigheden aan een afbetalingsfinancier een waarschuwing kan zenden en zelfs de vergunning kan intrekken. Enig verband tussen de artikelen 17 en 18 enerzijds en 18a en b anderzijds blijkt niet uitdrukkelijk.

De vraag of de Minister alleen waarschuwingen kan geven na de hiervoor beschreven procedure, dan wel ook onmiddellijk, wanneer b.v. de Economische Controledienst ergens een misbruik heeft ontdekt, wordt niet uitdrukkelijk beantwoord. Gaarne ook hierover de mening van de bewindslieden.

Aldus vastgesteld 13 augustus 1971.

VAN SCHAİK ¹⁾

VAN DER MEI

BRAUTIGAM

²⁾

PORTHEINE

³⁾

VAN LEEUWEN

KROSSE

KREMER

⁴⁾

LEMS

VEDER-SMIT ⁵⁾

VISSER

HERMSEN

ROETHOF.

¹⁾ Als plaatsvervanger van de heer Van den Heuvel, die heeft opgehouden lid der Kamer te zijn.

²⁾ Het lid der commissie mejuffrouw Kessel, benevens haar plaatsvervanger de heer Meijer hebben opgehouden lid der Kamer te zijn.

³⁾ Het lid der commissie de heer Boersma, benevens zijn plaatsvervanger de heer De Mooij hebben opgehouden lid der Kamer te zijn.

⁴⁾ Het lid der commissie de heer Kronenburg, benevens zijn plaatsvervanger de heer Verlaan hebben opgehouden lid der Kamer te zijn.

⁵⁾ Als plaatsvervangster van de heer Vonhoff, die heeft opgehouden lid der Kamer te zijn.